

Forfølgelsens ansigter

Silas K.K. Olofson

Master of Theology Missionær for NLM i Mongolia
solofson@nlm.no

Resumé

Hvilke ansigter har forfølgelserne, der møder kristne i dag? Hvor mange mister livet for deres tro? Hvordan ser forfølgelserne ud? I denne artikel ser vi på nogle eksempler på forfølgelse og modstand, som kristne møder, når de vil udleve ”Verden for Kristus”.

Keywords

Forfølgelse, modstand, islam, konvertering, mission, troens pris.

Omkostningen

Han sidder der på stolen ved siden af mig. Vi nyder udsigten fra balkonen og den lune aftenluft, mens vi tømmer den ene kop te efter den anden. Lyden fra byens biler og pulserende liv når os, men kun svagt, og den forstyrrer ikke vores samtale. Jeg har nu kendt ham omkring et år – den unge mand, der sidder sammen med mig på balkonen.

Det hele begyndte med, at vi skulle leje en ny lejlighed. Ejendomsmægleren havde bedt sin søn komme med til mødet, idet sønnen kunne en smule engelsk og derfor kunne oversætte, hvis det blev nødvendigt. Mødet gik vældig fint og vi endte med at underskrive en lejekontrakt. I processen fik jeg snakket meget med ejendomsmæglerens søn. Han var en flink og rar person, og han tilbød at hjælpe, hvis der skulle opstå praktiske udfordringer.

Jeg valgte at tage ham på ordet, og snart hjalp han med at vise os, hvor vi kunne købe ind, hvilke spisesteder i byen han kunne anbefale, og han hjalp endog til med bilkøb. Hurtigt udviklede vores forhold sig til et venskab, hvor hans venner blev mine venner. Vi tog på udflugter, besøgte hinanden og drak i spandevise af te sammen om aftnerne. Snart kom samtalerne også til at dreje sig om det åndelige.

Han var opvokset i en rimelig streng muslimsk kontekst, men var dog ganske interesseret i kristendommen. En enkelt gang havde han endog sneget sig ind i en international kirke, men han forstod ikke rigtig, hvad der foregik. Så i de stille aftenstunder blev jeg bombarderet med spørgsmål. Jeg svarede så godt, jeg kunne og gav ham også en Bibel samt flere gode bøger, der forklarer bibelens budskab for muslimer – på det lokale sprog selvfølgelig.

Og så er vi tilbage på balkonen. Den unge mand med egen bil, pc og studerende på et af landets bedste private universiteter og jeg. Med vores te i hånden. Da siger han: ”Du Silas, ved du hvad? Nu har jeg læst meget i Bibelen og de bøger, du har givet mig. Hvis jeg begynder at tro, at Jesus er vejen, sandheden og livet, ved du hvad der så sker?” Jeg svarede nej og bad ham uddybe. ”Det er umuligt at være muslim og kristen samtidig” svarede han. ”Begge dele kan jo ikke være sande på samme tid”. Nej, det var jeg enig med ham i. ”Men hvis jeg bliver kristen, så har det store konsekvenser. Min far vil ikke have mig boende. Jeg mister min bil og mine penge. Han vil nægte at betale for min uddannelse. Så mine fremtidsudsigter med hensyn til job vil være utrolig dårlige. Det betyder, at jeg vil ende i fattigdom og chancen for at etablere familie vil sandsynligvis gå tabt. I yderste konsekvens kan jeg miste livet ved at blive kristen” sagde han.

En ting er at sidde trygt i et skandinavisk missionshus eller kirke og synge med på Anne Ölanders salme fra 1904:

"Om jeg havde alt, men ikke Jesus,
tror du det var nok at stole på?
Kunne dette hjerte tilfredsstilles,
med de ting, som her vil snart forgå?
Om jeg havde alt, men ikke Jesus,
hvad betød det for mit sande vel?
Hvad er hele verden mod at eje
fred med Gud og frelse for min sjæl?

Ja, hvad er hele verden mod at eje fred med Gud og frelse for min sjæl? Min gode muslimske ven havde ved at læse Bibelen set, hvad Bibelen kaldte ham til. Til at se Jesus som vejen, sandheden og livet. Til et liv i efterfølgelse af Jesus og til et opgør med islam. Men samtidig ville det menneskeligt set koste ham alt - familierelationer, hjem, uddannelse, økonomisk tryghed, muligvis ægteskab og måske endda livet. Alt dette i skærende kontrast til et liv med god uddannelse, udsigt til stor indkomst og et liv højt oppe i samfundet. En ting er at synge ”hvad er hele verden mod at eje fred med Gud og frelse for min sjæl”, når det egentlig ikke koster. Når livet i praksis samfundsmæssigt set ikke ser stort forskelligt ud, om man er kristen eller ej. Men når det koster alt menneskeligt set, så er det en anden historie.

For min muslimske ven blev troens pris for stor. Han kom sjældnere og sjældnere på besøg, og efter et stykke tid flyttede han til en anden by for at færdiggøre sin uddannelse, og vi mistede al kontakt. Nu er

der ikke andet at gøre end at befale ham i Jesu hænder. Min unge, muslimske ven er ikke alene. Hans vandring hen mod troen stoppede tidligt. Men for mange går vandringen videre. De tager konsekvenserne af forfølgelserne. De bliver døbt og bliver en del af en kirke. Men af disse vurderer Ken Wycherley, der har virket som missionær gennem lang tid i flere muslimske lande, at mellem 80% og 90% af alle muslimer, der kommer til tro, ender med at vende tilbage til islam.¹

Uønsket

Et missionærbarn, som er vokset op i et muslimsk land. Han har gået i lokal skole alle sine barneår, taler sproget som en lokal og er ét med kulturen. Forældrene plantede en kirke. Han fik siden selv kald til at rejse til unåede områder indenfor landets grænser. Han fandt sin hustru i landet, hvor hun også var missionær. De blev gift, flyttede til et unået område og plantede en kirke. De fik børn, der lige som han selv voksede op i det lokale samfund.

De fik lov til at se mennesker komme til tro på Jesus. De begyndte en vandring med mennesker hen mod troen. Få skridt frem, nogle skridt tilbage, lidt flere skridt frem mod troen – indtil troen slog rod. Mennesker blev kristne, modtog bibelundervisning med glubende appetit og blev døbt. Andre mennesker så forandringen i den døbttes liv og blev nysgerrige. Og så begyndte de på samme rejse frem mod troen. Nogle kastede håndklædet i ringen, fordi troens pris blev for stor. Presset fra familie og økonomiske konsekvenser blev større end de kunne bære – og de vendte sig bort fra kirken, missionæren og de lokale kristne. Men mennesker kom til tro, og lokale kristne rejste til områder, hvor udenlandske missionærer ikke kunne komme, for at forkynde evangeliet og plante nye kirker. For seks år siden var der kun én kristen i byen. Nu er der plantet en kirke, der let kan samle 50 mennesker. Og hver dag kommer nye mennesker med spørgsmål. Godt nok oplever kirken stenkast mod kirkens vinduer, men de lokale kristne holder ud.

En dag ringede politiet på døren hos missionæren. Politiet havde fået bud fra hovedstaden om, at missionæren var en trussel mod den almene sikkerhed. Det var ikke sikkert, at have dem boende i landet længere. De fik to uger til at rejse ud af landet, og de var ikke velkomne tilbage. På et splitsekund var missionærparrets liv forandret. Landet, som missionæren havde boet det meste af sit liv, landet, som han kendte bedre end det land, hvor han havde statsborgerskab, det land regnede ham for en terrortrussel. Første tanke var: Hvad kan vi gøre for at forblive i landet? Der blev ringet til advokater, venner, lokale kristne ledere. Forbønsnetværket blev aktiveret. Men langsomt slog virkeligheden med sin knytnæve. Der var intet at gøre. De måtte rejse ud. Efter udrejsen kan de åbne en retssag mod staten, og hvis de vinder den kan de måske returnere. Men til dags dato er det ikke lykkedes for nogen at returnere.

På et splitsekund er tilværelsen forandret. En ting er, at skulle forlade landet, som man er vokset op i.

¹ <http://ojs.globalmissiology.org/index.php/english/article/view/2398/5614>

En anden ting er at forlade de mennesker, som man kalder venner. De mennesker, som er blevet ens søstre og brødre i Herren. Og alle de mennesker, som man har begyndt en vandring med frem mod troen, men som endnu ikke er kommet frem. De mennesker må man forlade, det skær i hjertet. Planer, tanker, ideer, fremtidsudsigter bliver forandret, idet politiet banker på døren.

Missionærfamilien forlod landet. De havde dog et stort ønske om at fortsætte arbejdet blandt samme folkegruppe. Og kaldet til at rejse til nabolandet voksede sig stort. Efter et halvt år hjemme ville de forsøge at komme til naboland, der også er muslimsk. Det måtte de gøre ved først at flytte til et andet land i området. Der boede de i mange måneder, mens de ventede på at kunne komme til det muslimske land. Men for kort tid siden fik de at vide, at de ikke kunne rejse ind. Det første land, som de var udvist fra, havde advaret det land, de ville rejse ind i, om, at de var en trussel mod landets sikkerhed (hvilket vil sige kristne missionærer). Endnu en gang brød deres planer og ønsker sammen. De blev forhindret i at udføre det kald, de havde modtaget. Nu er missionærfamilien i en venteposition, hvor Gud må lægge deres fremtid til rette.

Førfølgelsens ansigter

Når jeg tænker forfølgelse af kristne er det let at huske forfærdelige billeder af kristne egyptere og ethiopere klædt i orange dragter, der bliver dræbt af ISIS-soldater på en strand. Og ifølge Opendoors bliver 8 kristne dræbt hver dag for deres tro. I år 2020 var der ifølge dem registreret 2983 kristne, der mistede deres liv på grund af deres tro.²

Disse mennesker er et vidnesbyrd for os. End ikke livet var en for høj pris for dem at betale for at følge Jesus. Disse mennesker betalte den ultimative menneskelige pris – og vandt den ultimative sejr. Disse mennesker sagde som Paulus i Fil. 1,21: *"Thi for mig er livet Kristus, og døden en vinding"*. Ja, døden er en vinding, for død hvor er din brod? Jesus sejrede over døden, da han triumferede på korset. Vejen til evigt liv i Paradis blev banet. Vi blev købt fri fra vores synder, da vores syndsregister blev naglet til korset. Kol 2,14: *"Han slettede vort gældsbevis med alle dets bestemmelser imod os; han fjernede det ved at nagle det til korset."* Sejren er vundet! Jesu forsoningsværk er fuldbragt. De mægtigste ord, der nogensinde er blevet sagt, sagde Jesus på korset! *"Det er fuldbragt"*! Der mangler intet. Jesus har gjort at, hvad der skal til, for at vi kan nå frelst hjem til himmelen. Din synd, min synd og verdens synd tog han på sig – fortid, nutid og fremtid. Dette skal martyrerne erfare – de der har betalt den ultimative pris for frelsen. De skal lovprise og takke Gud i evighed!

Menneskeligt set er døden den ultimative pris, som kristne kan betale for deres tro. Og der findes ikke ord, der kan rumme sorgen, som de efterladte sidder tilbage med. Tabet af ægtefælle, børn, forældre, venner. Et usigeligt tab. Men dog et tab, hvor det evige gensyn giver håb i sorgen. For disse mennesker

² <https://www.opendoorsusa.org/christian-persecution/stories/every-day-8-christians-killed-for-their-decision-to-follow-jesus/>

dør med Kristus – og sammen med Stefanus, der selv blev martyr, får de lov til at se Guds herlighed og menneskesønnen stå ved Gud Faders side (Apg 7, 56).

Min unge muslimske ven derimod var ikke villig til at miste de goder, han havde i livet, for at følge Jesus – i hvert fald så langt jeg kan se og vurdere. Han betaler åndeligt set den største pris. Jesus siger i Joh. 17,3: *”Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus”*. Det evige liv, som holder i evighed, er at kende Gud Fader og Gud Søn. Og videre siger Jesus i Luk 12,8-9: *”Jeg siger jer: Enhver, som kendes ved mig over for mennesker, vil Menneskesønnen også kendes ved over for Guds engle. Men den, der fornægter mig over for mennesker, vil også blive fornægtet over for Guds engle.”*

Forfølgelsen, der fører til, at mennesker ikke vil kendes ved Jesus, på grund af troens pris, fører til åndelig død. Menneskeligt set får mennesker et lettere liv på jord, men den, der ikke vil kendes ved Jesus, har ikke det evige liv. Præcis derfor skriver Anne Ölander: *”Hvad er hele verden mod at eje fred med Gud og frelse for min sjæl?”*

Forfølgelser, hvor missionærer bliver forhindret i at bringe evangeliet til de unåde, har ligeledes store konsekvenser. Jesus befaler os at gå til alle folkeslagene. Kristus for verden! Gud ønsker, at alle mennesker skal høre budskabet om frelse ved tro på Kristus. I 2. Pet 3,9 står der: *”Herren er ikke sen til at opfylde sit løfte, sådan som nogle mener, men han har tålmodighed med jer, fordi han vil, at ingen skal gå fortabt, men at alle skal nå til omvendelse”*. Gud vil ikke, at nogen skal gå fortabt. Han ønsker, at evangeliet skal lyde over hele verdenen. Og der, hvor mennesker forhindrer, at Guds ord bliver forkyndt, der står mennesker Guds vilje imod. Forfølgelsen og udvisningen, som det førømtalte missionærpar mødte, kan betyde, at færre mennesker hører evangeliet, og at færre mennesker kommer til tro og bliver frelst.

Gud er historiens Herre

Når vi taler om forfølgelse, kan det være let at miste modet. Missionærer får sværere og sværere forhold at arbejde under. Prisen for at blive kristen bliver større og større. Og hos os i det rige vesten bliver ligegyldigheden tydelig, sekulariseringen vokser, og velvære og magelighed vinder over ønsket om at udbrede evangeliet til verdens ende.

Men vi må ikke give op. Når muslimer vender tilbage til islam, når missionærer bliver nægtet indrejse, og når mennesker bliver dræbt for deres tro, så må vi holde fast i, at Gud er historiens Herre. Vi må befale os i hans hånd og bede om nåde og visdom til at vandre i de gode gerninger, som han selv har lagt til rette for os (Ef. 2,10). For vi har stadig verdens bedste budskab at gå ud med til alle folk på jord: *For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.* (Joh. 3,16).